

ELSSCHOT IN DIEST

Zo vrij was deze man:
hij zette zijn voeten
hoe en waar hij wou.
Nam genoeg met één been
om op te staan en sopte
zijn pen in het lijmen, smeugig
als kaas en gestold vet met
spekbruine repels op een bodem
van kleine en grote gaten.

Op weg naar het land waar elzen
groeien in de buurt van Blauberg,
zijn verhalenstek en waar
hij op huwelijksreis ging,
werd zijn horizon telkens verbreed
en voller weerkaatst op blanco lijnen.
Nog vóór de nevel tussen woord en daad
zich had verspreid, vloekte hij.
Doodslaan deed hij niet.
Tenzij met woorden.

Hij zette zijn voeten
hoe en waar hij wou.
Niemand die hem belette
schotjes te zetten
als hij van Antwerpen naar Herselt reed
om verhalen en gedichten uit te broeden.
Tussen berk en els tot Molenstede
slechts luttele meters tot de stad
waarmee hij zich verbonden had.

Op weg naar het land waar elzen
groeien en lichtjes gloeien boven
ven en moeras zag hij een spiegelbeeld.
Tussen woorden en beelden schreef
hij zijn nieuwe naam. Pas later
door de kleine Riddertjes
gekend als de andere kant
van hun vader.

Zo vrij was deze man:
hij zette zijn voeten waar hij wou
met Boorman en Laarmans langs
weerszijden van de meet, scheiding
van twee helften, ook binnenin.
Zo weinig sprak hij over zichzelf
dat nu zijn kleinzoons vertellen
wat wij nog niet weten.

En toen hij ophield met leven,
stopte vierentwintig uur later
ook zijn vrouw.